

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 czerwca 2016 roku o sygn. akt I C 436/15, Sąd Rejonowy w Kutnie zasądził w pkt 1. od Gminy M. K. na rzecz A. S. kwotę 11.193,50 zł, z odsetkami ustawowymi naliczanymi od kwot:

- 187,80 zł od dnia 1 października 2013 r. do dnia zapłaty,
- 939,02 zł od dnia 1 listopada 2013 r. do dnia zapłaty,
- 939,02 od dnia 1 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty,
- 939,02 zł od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty,
- 937,63 od dnia 1 lutego 2014 r. do dnia zapłaty,
- 937,63 od dnia 1 marca 2014 r. do dnia zapłaty,
- 937,63 od dnia 1 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty,
- 937,63 od dnia 1 maja 2014 r. do dnia zapłaty,
- 937,63 od dnia 1 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty,
- 937,63 od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia zapłaty,
- 937,63 od dnia 1 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty,
- 937,63 od dnia 1 września 2014 r. do dnia zapłaty,
- 687,60 od dnia 23 września 2014 r. do dnia zapłaty,

oraz kwotę 1.077,58 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W pkt 2. wyroku oddalił powództwo w pozostałym zakresie, a ponadto nakazał ściągnąć z roszczenia zasądzonego na rzecz A. S. w punkcie 2. niniejszego orzeczenia, na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kutnie kwotę 1131,27 zł, tytułem zwrotu obciążającej powoda części wydatków (pkt 3.) oraz zasądził od Gminy M. K. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kutnie kwotę 1.845,76 zł, tytułem zwrotu obciążającej stronę pozwaną części wydatków (pkt 4.).

Od powyższego wyroku apelację wnieśli zarówno powód jak i pozwana gmina. Apelacja powoda została jednak odrzucona prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Kutnie wydanym 3 października 2016 r., I C 436/15. Strona pozwana zaskarżyła wyrok w części uwzględniającej powództwo, tj. w pkt 1., 3., i 4. Skarżąca gmina podniosła następujące zarzuty:

1. pominięcie zasadniczej okoliczności wskazującej, że postanowienie z dnia 11 czerwca 2012 r. w przedmiocie przysądzenia własności uprawomocniło się w postępowaniu o sygn. akt I Co 1277/11, które zostało wszczęte przed dniem 3 maja 2012 r., co wynika wprost z treści prawomocnego postanowienia i jest wiążące z mocy art. 365 § 1 w zw. z art. 361 k.p.c.;
2. błędną wykładnię art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 16.09.2011 r. o zmianie ustawy kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 233, poz. 1381) oraz art. 999 § 1 k.p.c. w zw. z art. 776 k.p.c. przez niezastosowanie przepisów dotychczasowych obowiązujących do 3 maja 2012 r. oraz nieprawidłową ocenę, że postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 1786/13 zostało wydane i uprawomocniło się na podstawie przepisów dotychczasowych postanowienie o przysądzeniu własności;

3. błędną wykładnię art. 1046 § 4 zd. 1 i 2 k.p.c. przez złamanie zasady wynikającej z tego przepisu, że obowiązek gminy w zakresie wskazania pomieszczenia tymczasowego oraz prawo dłużnika do tego pomieszczenia powstają w drugiej kolejności, jeżeli dłużnikowi nie przysługuje tytuł prawny do innego lokalu lub pomieszczenia, w którym może zamieszkać; a także związane z uchybieniami z pkt. 1. i 2. apelacji oraz tym naruszeniem błędne zastosowanie art. 18 ust. 5 ustawy z 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego;

4. błędną ocenę materiału dowodowego polegającą na wyprowadzeniu nieprawidłowych wniosków przypisujących pozwanej gminie bezprawne niewykonywanie ustawowych obowiązków w procedurze opróżniania lokalu powoda, podczas gdy w rzeczywistości nie było podstawy do wszczęcia egzekucji z uwagi na brak tytułu wykonawczego, a w toku egzekucji wszczętej przez powoda również z innych przyczyn nie zostały spełnione warunki i przesłanki konieczne do powstania obowiązku pozwanej gminy w zakresie wskazania pomieszczenia tymczasowego;

5. błędną wykładnię art. 1046 § 4 zd. 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 25b i 25c ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego – przez złamanie zasady wynikającej z tych przepisów stanowiącej, że wstrzymanie czynności egzekucyjnych w związku z brakiem pomieszczenia tymczasowego następuje na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy oraz na ten okres gmina zapewnia pomieszczenie w ramach najmu.

Powołując się na powyższe, skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest zasadna.

Zasadniczymi zarzutami mającym wpływ na zmianę skarżonego orzeczenia były te związane ze skutkami prawnymi postanowienia Sądu Rejonowego w Kutnie z 11 czerwca 2012 r., I Co 1277/11, przez które nastąpiło przysądzenie własności na rzecz A. S. ograniczonego prawa rzeczowego w postaci spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego w K. przy ulicy (...). Skutki prawne przysądzenia własności reguluje art. 999 k.p.c., który był kilkakrotnie nowelizowany (np. w latach: 2001, 2005, 2011, 2014). Do 3 maja 2012 r., art. 999 § 1 zd. 2 k.p.c. stanowił, że prawomocne postanowienie o przysądzeniu własności jest także tytułem egzekucyjnym do wprowadzenia nabywcy w posiadanie nieruchomości. Natomiast dzięki ustawie z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych ustaw (Dz. U. Nr 233, poz. 1381, dalej: „ustawa nowelizująca”), art. 999 § 1 k.p.c. otrzymał brzmienie: prawomocne postanowienie o przysądzeniu własności jest tytułem wykonawczym do wprowadzenia nabywcy w posiadanie nieruchomości i opróżnienia znajdujących się na tej nieruchomości pomieszczeń bez potrzeby nadania mu klauzuli wykonalności. Jak słusznie stwierdził Sąd Rejonowy, zasadniczym sporem, który zarysował się pomiędzy stronami niniejszego postępowania dotyczył tego, czy nowelizacja powyższego przepisu wpływa na postanowienie o przysądzeniu własności z 11 czerwca 2012 r. W ocenie Sądu II instancji, Sąd I instancji bezzasadnie przychylił się do stanowiska powoda i stwierdził, że w przedmiotowej sprawie stosuje się znowelizowany przepis.

Zgodnie z art. 9 ustawy nowelizującej, przepisy niniejszej ustawy stosuje się do postępowań wszczętych po dniu jej wejścia w życie, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w jej ust. 2-7, które stanu niniejszej sprawy nie dotyczą. Ustawodawca zdecydował się tym samym na odstępienie od reguły intertemporalnej aktualności, przedłużając obowiązek stosowania poprzedniego stanu prawnego w sprawach, które były w toku w chwili wejścia w życie nowego stanu prawnego. Jest to rozwiązanie często spotykane w przypadku gruntownych zmian, usprawiedliwione zwłaszcza w razie likwidacji określonego rodzaju postępowania lub instytucji procesowych, gdy zachodzi potrzeba zapewnienia skuteczności dotychczasowych czynności. Przyjęcie zasady kontynuacji oznacza, że reżim prawny w sprawach wszczętych przed dniem 3 maja 2012 r., wyznaczają przepisy w brzmieniu sprzed wejścia w życie nowelizacji. Zakres rozważanego upoważnienia do dalszego stosowania dawnych norm nie został przy tym ograniczony czasowo do zakończenia określonego etapu postępowania, nie wprowadzono wyłączeń obejmujących określone instytucje i nie

ingerowano w treść poszczególnych regulacji, z ich modyfikacją w okresie przejściowym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2014 r., IC CSK 524/13, LEX 1488907).

Postanowienie o przysądzeniu własności jest ostatnią czynnością egzekucyjną dokonywaną przez sąd rejonowy jako organ egzekucyjny w egzekucji z nieruchomości. Tym samym postanowienie to pewien element postępowania egzekucyjnego. Przedmiotowe postanowienie o przysądzeniu własności zostało wydane na skutek prowadzonej wcześniej egzekucji przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kutnie A. M.. Sygnatura I Co 1277/11, pod którą zostało wydane postanowienie świadczy o tym, że postępowanie w sprawie egzekucji z nieruchomości zostało wszczęte w 2011 r., tj. przed wejściem w życie ustawy nowelizującej. Dalsze czynności podejmowane w sprawie, m. in. wszczęcie kolejnego postępowania egzekucyjnego w celu opróżnienia lokalu mieszkalnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kutnie A. M. Km 1786/13 są tylko pewnym elementem trwającego już postępowania o egzekucyjnego. Z tych właśnie względów, jak stwierdził apelujący, nie można uznać, że w niniejszej sprawie mają zastosowanie przepisy ustawy nowelizującej (podobnie uznał także Sąd Okręgowy w Warszawie w wyroku z z 21 lutego 2017 r., V Ca 1132/16, LEX 2292659).

Powyższa konstatacja spowodowała zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości z uwagi na to, że powód nie dysponował tytułem wykonawczym nakazującym opróżnienie lokalu, a tym samym pozwany nie naruszył obowiązków związanych m. in. z zapewnieniem lokatorom pomieszczeń tymczasowych. Postanowienie o przysądzeniu własności wydane w postępowaniach wszczętych do dnia 3 maja 2012 r. stanowi tytuł egzekucyjny do wprowadzenia nabywcy w posiadanie nieruchomości przy zastosowaniu egzekucji świadczeń niepieniężnych, o której mowa w art. 1046 k.p.c.. Wykonanie tego obowiązku odbywa się w postępowaniu egzekucyjnym wszczętym na wniosek nabywcy, po uzyskaniu przez niego tytułu wykonawczego (por. uchwała SN z dnia 10 lutego 2006 r., III CZP 127/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 2). Powód nie uzyskał tytułu wykonawczego. Przedmiotowemu postanowieniu o przysądzeniu własności nie została nadana klauzula wykonalności, a więc na pozwanym nie ciążyły wspomniane powyższe obowiązki i tym samym Gmina Miejska K. nie jest zobowiązana do zapłaty odszkodowania.

Należy także stwierdzić, że nie było konieczne odnoszenie się do pozostałych zarzutów zawartych w apelacji, ponieważ odniesienie się tylko do dwóch pierwszych z nich doprowadziło do zmiany skarżonego rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na uwadze, z mocy art. 386 § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

Powyższe rozstrzygnięcie skutkowało także zmianą w przedmiocie zasądzonych kosztów procesu za pierwszą instancję. W ocenie Sądu Okręgowego, orzekając o kosztach należało zastosować zasadę odpowiedzialności za wynik procesu z art. 98 § 1 k.p.c. i w związku z tym zasądzić na rzecz Gminy M. K. od A. S. kwotę 2.400 zł, gdyż taką kwotę poniósł pozwany.

Natomiast o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł również w myśl tej samej zasady i zasądził od przegrywającego spór powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.466,00 zł. Na tę kwotę złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w kwocie 1.800,00 zł, ustalone stosownie do § 2 pkt 5 i § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804, ze zm.) oraz uiszczona przez pozwanego opłata od apelacji w wysokości 560,00 zł obliczona na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2016 r. poz. 623, ze zm.), a także koszty przejazdu pełnomocnika z K. do Ł. na rozprawę 22 maja 2017 r. w kwocie 106,00 zł.